

Орден Светог деспота Стефана г. Драгану Вукићу

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије уручио је 23. јуна 2022. године у Патријаршији српској у Београду орден Светог деспота Стефана Лазаревића г. Драгану Вукићу, дугогодишњем управнику Добročинства, Поклоничке агенције Српске Православне Цркве.

Свечаној додели високог одликовања присуствовали су чланови Светог Архијерејског Синода: Високопреосвећени Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије и преосвећена господа епископи сремски Василије, бачки Иринеј и зворничко-тузлански Фотије. У одлуци Светог Архијерејског Синода, коју је прочитао високопреподобни архимандрит Данило, директор Патријаршијске управне канцеларије, наводи се да се, на предлог Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија, г. Драгану Вукићу, дугогодишњем управнику Добročинства, додељује високо црквено одликовање орден Светог деспота Стефана Лазаревића због љубави према светој мајци Цркви показаној изузетним прегалаштвом при оснивању и раду Поклоничке агенције Српске Православне Цркве.

-Уважени драги брате Драгане, имам велику радост да у име наше Цркве одлуком Светог Архијерејског Синода изразим честитке за орден који сте добили, али пре свега и захвалност за све оно што чините, што сте чинили и

што ћете чинити за нашу Цркву. Чињеница да је Добročинство организација у чијем сте оснивању непосредно утицали, али што је још важније у којој сте током низа деценија несебично радили и трудили се, јесте нешто што је истовремено и понос наше Цркве, а такође и израз наше Цркве у свеукупној мисионарској делатности. Само име Добročинство већ је везано за Јеванђеље и за реч Христову: „Добро чинити да вам не досади“. Ако бисмо могли да изразимо оно што је сте Ви допринели и учинили у Добročинству унутар наше Цркве јесте управо то: добро сте чинили и чините, а што је још важније није вам досадило, нагласио је патријарх Порфирије и подсетио:

-Лично сам имао прилику да будем део једног пројекта, једног поклоничког путовања које сте Ви водили. Иако је наизглед путовање по правилу ново за оног који је као поклоник по први пут део групе на чијем сте челу, не само да сте се више од других трудили, него је изгледало као да сте више од других, ако се тако може рећи, први пут на путовању. Многи су ми причали да је то увек тако било, што заправо показује Вашу љубав пре свега према Цркви, а из те љубави према Цркви и унутар те љубави и заједно са том љубави и љубав непосредно према местима на које сте водили многе и многе вернике широм православне васељене, а пре свега и изнад свега у Свету земљу.

-„Идите и проповедајте учећи све народе, крштавајући их у име Оца и Сина и Светог Духа” јесу речи Господње. Иако нисте у свештеном чину и део клира у ужем смислу те речи, ипак сте показали и доказали да је свештенство не само, како се то каже, олтарско послушање, да је свештенство не само назначено да буде у ужем смислу схваћено, него да је свештенство, а то сведочи предање и Свето писмо, свеукупни народ Божји. Сви су позвани да буду свештеници, сви су позвани да свако место на којем стоје претворе у један мали жртвеник, у један мали олтар, у времену и у простору у којем живе и у који их је Бог позвао и поставио. Ви сте читавим својим трудом, радом и љубављу према Цркви, према народу Божјем, према свим људима, показали управо ту библијску истину да је сваки човек део царског свештенства, да је сваки човек позван да буде служитељ Божји и да се кроз њега и у њему пројављује филигранска мисао Божја где год да се налази. Из свих тих разлога тешко је нама да узвратимо, али као најмањи облик уздарја на све што сте чинили и што чините за своју Цркву, ми смо само констатовали, не проценили и оценили, да орден Светог деспота Стефана Лазаревића јесте оно што треба да сија на Вашим грудима знајући да ће то за Вас бити само нови подстрек да још више живећи Христом и у Христу живите и за своју Цркву. Нека Господ благослови! Честитамо и живели на много година. Достојан!, поручио је патријарх Порфирије.

Заблагодаривши на високом признању, г. Драган Вукић је одржао јединствену беседу који преносимо у целости:

-Ваша Светости, Ваша Преосвештенства, чланови Светог Архијерејског Синода, осећам велику радост и част што добијам ово високо одликовање, Орден Светог деспота Стефана Лазаревића. Деценијама идући духовно-културним просторима од Крушевца, Косова и Метохије, манастира Манасије, а и даље, ван њих, до Цариграда и Будима, пратила ме је његова сен и имао сам част да онима који су са мном ходочастили говорим о Светом деспоту Стефану Лазаревићу. Својим животом и делом исписао је неке од најлепших страница наше средњовековне историје.

Син кнеза Лазара и кнегиње Милице, по мајци изданак светородне лозе Немањића. У време Косовске битке био је тек дванаестогодишњи дечак, па му је после очеве смрти у управљању државом помагала мајка. Изузетно образован, духовно се развијао у сазвучју прве српске песникиње Јефимије и патријарха Данила III, пријатеља његовог дома. Године 1393. преузео је власт, али и вазалне обавезе према Турцима. Као турски вазал учествовао је у многим биткама. На Ровинама је био сведок погибије Краљевића Марка и

његове последње речи пред битку „Нека победи хришћанска војска па макар први погинуо ја” спасао је од заборава и пренео потомству. После битке код Ангоре добија од византијског цара деспотску титулу. Смрћу султана Бајазита у монголском ропству 1403. године сматрао је да престају и његове вазалске обавезе. Тражи ослонац у Угарској. Од угарског краља добија 1403. године Београд, поседе, али и руднике, јер су српски рудари били чувени широм Европе. Био је члан Змајевог реда кога је основао угарски краљ и у њему заузимао прво место. Када је дошао на Сабор племства у Будим 1412. године у пратњи две хиљаде оклопника, међу европским витезовима „сијао је као месец међу звездама”. Ујединио је све српске земље од Саве и Дунава до Јадранског мора. Давао је подстрека развоју привреде и трговине. Издао је чувени Закон о рудницима којим је рударима дао најбоље услове за рад и живот. Окупљао је око себе учене избеглице, византијске и бугарске монахе и лаике, преписиваче, уметнике и писце пружајући им потребне услове за рад. И сам је био песник. Аутор је „Натписа на стубу Косовском” и „Слова љубве”. Реч о љубави настала је у тренутку личног бола када је млађи брат Вук напустио земљу и пребегао Турцима. После непроспаваних ноћи, дугих молитви и суза, Стефан доноси мудру одлуку и уместо војске шаље ту искрену, срцем срочену поруку љубави, којом га моли да се врати у родитељски дом. Оставио нам је трајни пример како се све унутрашње поделе у земљи могу решити љубављу и праштањем за опште добро. Оставио нам је више задужбина, међу којима блиста у злату што трепери са њених фресака раскошни манастир Манасију.

Ово високо одличје које ми додељујете јесте блистави подсетник на дело Светог деспота Стефана Лазаревића како се воли Црква и држава и како се служи своме роду. Ваша Светости, Ваша Преосвештенства, чланови Светог Архијерејског Синода, велико Вам хвала на указаној части. Одано сам служио Српској Православној Цркви и даље ћу се трудити да јој свим својим умом и срцем будем од користи.

Достојни носилац Ордена Светог деспота Стефана Лазаревића г. Драган Вукић завршио је Православни богословски факултет Српске Православне Цркве у Београду. Као студент у два наврата је представљао је Српску Православну Цркву на Конференцији о православном богословском образовању и на Генералној скупштини „Синдесмоса”, Савеза православне омладине света, одржаним у Женеви 1977. године и у Финској 1980. године.

Након завршених студија постављен је за уредника новина Српске

патријаршије „Православље” и то значајно послушање обавља наредних десет година. Свети Архијерејски Синод га је 1990. године изабрао за првог управника тек основане Поклоничке агенције „Добročинство” и на тој одговорном месту остаје наредних тридесет година. Као представник Српске Православне Цркве учествовао је фебруара 2009. године у раду конференције „Поклоничка путовања” одржане у Москви, у организацији Руске Православне Цркве.

емисија.
ине, као
најбољи
ину.

spc.rs